

[Rytter.]

Hvad Lægeerklæringerne angaar, fik jeg ikke noget rigtigt Svar. Ministeren siger saadan og saadan. Ministeren er den, der gør Rede over for Rigsdagen, og i saadanne Tilfælde plejer en Minister at møde med Erklæringer fra de Myndigheder, som har med Sagen at gøre. Jeg spurgte udtrykkeligt, om den højtærede Minister kunde støtte sine Anskuelse paa Lægeerklæringer, og saa bagefter, om vi kunde faa dem forelagt. Jeg vil igen spørge den højtærede Minister Hr. Frode Jakobsen, om de Udtalelser, han her har fremsat med Hensyn til Behandlingen af de internerede, grunder sig paa de Lægeerklæringer, som er fremkommet. Ministeren forstaar ikke de Tal, jeg var inde paa, og saadan som den højtærede Minister gengav dem, forstaar jeg dem heller ikke, men jeg haaber, at jeg gengav dem lidt klarere. Ifølge de opgivne Tal var 54 pCt. blevet løsladt og 23 pCt. blevet overgivet til Politiet; i alt er altsaa 77 pCt. af Sagerne blevet behandlet, medens 23 pCt. af Personerne stadig er internerede. Hvis vi tænker os disse fordelt paa lignende Maade som dem, der er løsladt eller fængslet, kommer vi til ca. 70 pCt. Ministeren og jeg kan maaske senere drøfte det, men jeg tror, Ministeren ved det endelige Resultat vil komme til at give mig Ret i, at Tallet ligger omkring ved 70 pCt.

Ministeren siger, at Tallet her i Landet er mindre, end det er i andre tidligere besatte Lande. Ja, heldigvis, det har netop været min Stolthed, og derfor er det mig en Sorg, at man har faaet Tallet saa højt op, for det hører efter min Mening ingen Steder hjemme. Der var ikke nogen Modstandsbevægelse som et specielt Fænomen, lige fra Kongen, Rigsdagen, Embedsmændene og fra hele den danske Befolkning er Modstandsbevægelsen her i Danmark udgaaet.

Ministeren mente, det var vanskeligt at komme fra den Situation, hvor man var beredt til Kamp, over til den, at der ingen Kamp blev. Jeg har sagt flere Gange før, og jeg vil gentage det nu, at det havde været bedre, hvis man havde baaret sig ad her ligesom i Norge, hvor Lederne straks sagde: Nu gælder det om, at vi faar fat i de skyldige; vi skal ogsaa nok faa fat i dem, for de kan ingen Steder gaa hen, men fremfor alt gælder det om, at ikke een eneste uskyldig bliver taget med. Det havde været bedre, hvis det var blevet indskærpet ogsaa her i Landet, at det var et Prestigespørgsmaal, at man maatte sætte en Ære i, at af de uskyldige skulde ingen

tages, i hvert Fald yderst faa, og jeg tror ikke, at der af den Grund vilde blive Tale om Lynchjustits, som den højtærede Minister Hr. Frode Jakobsen mente, for hvor skulde den egentlig komme fra? Ministeren sagde ganske vist i sin Redegørelse, at der var et Raseri hos de yngre, som selv har været udsat for saa meget i disse Aar. Det er noget, vi alle forstaar, at de er rasende over den Maade, hvorpaa Tyskerne har baaret sig ad. Men det var disse Mennesker selv, som var med til at dulme deres Raseri, da de fik deres Repræsentanter ind i Regeringen og dermed vidste, at der vilde blive taget fat. Hvorfor i al Verden skulde der fra deres Side foretages Lynchjustits? Det er noget lignende, som jeg læste om i et Blad, der talte om, at vi, der havde kritiseret Behandlingen af Fangerne her, maatte sammenligne den med Forholdene i Neuen-gamme. Det er dog noget ganske andet. Det forekommer mig uforstaaeligt, at man kan argumentere saaledes, at vi heroppe skulde behandle Danskerne paa tilnærmelsesvis samme Maade, som de blev behandlet af Tyskerne dernede. Jeg forstaar det ikke.

Ingeborg Hansen: Da det ærede Medlem Hr. Rytter har været inde paa de samme Ting, skal jeg kun udtale mig ganske kort. Den højtærede Minister Hr. Frode Jakobsen kom med den Replik, at han mente, Kritikken havde været præget mere af Til-lid til de internerede Nazister end til Frihedskæmperne. Den Kritik, jeg har fremført, har ikke været præget af nogen Til-lid til internerede Nazister eller til Frihedskæmperne. Den er fremført for at vise, hvilket Grundlag der overhovedet er for Kritik. Den er fremført for at give Eks-empler paa, hvordan det er gaaet til, og jeg maa tilføje, at de Eksempler, jeg har givet, saa vidt mig bekendt alle er refereret til Myndighederne enten gennem Fængselsvæsenet eller ved personligt Referat til en Embedsmand inden for Justitsministe-riet.

Men selve Svaret giver netop Udtryk for det, som jeg rettede min Kritik imod, bl. a. dette, at man ikke maa have Lov til at fremføre Kritikken, uden at den skal faa et andet Skær end det, den i Virkeligheden har; for der er ikke i den Kritik, der her er fremkommet, noget som helst om, at man skulde have Sympati for Na-zismen eller Nazisterne blandt de interne-rede. Det eneste, vi ønsker, er at faa Forhold i Fængslerne, som vi kan sige er an-stændige.